

Arrest

nr. 282 759 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HAENECOUR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 september 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 22 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 september 2021 trekt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing in. Op 16 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer 260 834 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 6 september 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Dabuzi, district Pul-i-Alam, gelegen in de provincie Logar. U bent ongeschoold.

Nadat u enkele malen de koranceremonie had gevolgd op uitnodiging van mullah S(...), de mullah van de moskee waar u heen ging om te studeren, werd u voorgesteld aan een persoon die u vertelde over de jihad. U was gecharmeerd en vertelde bij thuiskomst alles aan uw vader. Hij verbood u nog naar de moskee te gaan. Twee dagen later werd uw vader door de mullah gevraagd waarom u niet meer naar de moskee ging. Uw vader riposteerde dat hij u gestuurd had om te studeren en niet om naar de taliban te luisteren. Mullah S(...) stuurde die boodschap door naar de taliban die op hun beurt aan hem opdroegen u te verplichten bij hen langs te gaan. Uw vader luisterde opnieuw niet, waarna jullie een dreigbrief ontvingen. Uw vader stuurde u diezelfde nacht nog naar het huis van zijn vriend. In die nacht kreeg uw vader thuis het bezoek van de taliban, die hem vertelden dat zijn zoon te veel wist over hun groepering en hen daardoor in de problemen kon brengen. U moest tot bij hen komen of zou worden gedood. Uw vader kreeg schrik en ging samen met uw broer bij zijn vriend. Omdat die niet voor uw veiligheid en die van uw broer kon zorgen, werden jullie het land uitgestuurd.

U vertrok samen met uw broer uit Afghanistan maar raakte hem onderweg kwijt. Ondertussen weet u dat hij in Servië verblijft. Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u aan in België waar u op 16 september 2019 internationale bescherming aanvraagde. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielmotieven en identiteit legt u een kopie van uw taskara neer.

Op 23 april 2021 nam het CGVS in uw verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbewistingen (RvV). Op 03 september 2021 trok het CGVS haar beslissing in omdat er in de nasleep van de machtsovername door de taliban verder onderzoek naar de actuele situatie in Afghanistan nodig was. Uw beroep werd op 16 september 2021 door de RvV verworpen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werden de persoonlijk onderhouds afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben de persoonlijk onderhouds plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 27/08/2020, p. 2-3; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 15/01/2021, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel en plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw identiteit en eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit en reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit Dabuzi. Zo haalt u tijdens uw eerste onderhoud aan dat u vertrokken bent toen de warmere periode in uw thuisland, de zomer, net voorbij was (CGVS 1, p. 12). De tarwe was reeds geoogst zegt u daarbij. Deze tijdsindicatie strookt echter niet met wat u op de DVZ bij aankomst vertelde. Volgens de door u gegeven tijdsindicaties blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat u rond maart, net na de winter dus, moet zijn vertrokken (verklaring DVZ, d.d. 04/02/2020, vraag 32). Hiermee geconfronteerd zegt u dat wat

u op de DVZ voorstelde, kan kloppen, aangezien u niet zo goed met de kalender kan omgaan (CGVS 1, p. 12). Er wordt niet verwacht dat u exact kunt aangeven in welke maand u zou zijn vertrokken en op welke dag. Echter mag er wel worden verwacht dat u steeds coherente verklaringen aflegt wat betreft de periode van uw vertrek uit Afghanistan telkens u ernaar wordt gevraagd, en u uw vertrek wel kunt plaatsen binnen een bepaald tijds kader.

Wat betreft uw profiel als ongeschoolde die enkel naar de madrassa trok en anders thuis bleef, dient bovendien te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk weet te maken. U legt namelijk geen geloofwaardige verklaringen af waarom u net zoals enkele vrienden van u niet naar school bent gegaan in Afghanistan en in tegenstelling tot dat wel naar de madrassa trok (CGVS 1, p. 5). Uw bewering dat de mensen uit schrik voor de taliban hun kinderen niet naar school durfden te sturen omdat er westerse leerstof wordt gegeven, kan u namelijk niet concretiseren. Gevraagd naar voorbeelden van incidenten uitgevoerd door de taliban tegen scholen, moet u namelijk het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 5). Evenmin een voorbeeld van een aanslag van de taliban naar schoolgaande kinderen van uw dorp toe kan u geven, noch weet u of de taliban ooit een kwaadwillige actie uitgevoerd hebben tegen de school van uw dorp (CGVS 1, p. 6). Hoewel de taliban schijnbaar geen enkele aanval hadden uitgevoerd tegen scholen of studenten, had uw vader toch schrik zijn kinderen naar school te sturen (CGVS 1, p. 5). In tegenstelling tot school, stuurde hij u echter wel naar de madrassa waarvan u aangeeft dat uw vader zich bewust was dat deze onder de invloed van de taliban stond (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 8). Dat u enerzijds geen enkele indicatie kunt geven over de onveiligheid van de scholen in uw regio, maar u anderzijds wel te kennen heeft het risico te hebben gelopen gerekruteerd te worden door de taliban, doet vragen rijzen bij de door u voorgestelde situatie. Ook geeft u te kennen dat twee van uw beste drie vrienden, de broers S(...) en A(...) W(...), naar school trokken (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 5). Het is dan ook frappant dat u zelfs geen indicatie kunt geven wanneer een nieuw schooljaar startte of wanneer uw twee beste vrienden voor langere tijd thuis waren wegens grote vakantie (CGVS 1, p. 6). Evenmin weet u de naam van het lycee waar uw twee beste vrienden school liepen te zeggen, noch kan u iets kwijt over de structuur van de school waar ze heen gingen, zoals in welke graad men start of hoeveel klassen die school telde (CGVS 2, p. 6). Ook op de vraag of meisjes naar school konden gaan in uw regio moet u het antwoord vreemd genoeg schuldig blijven (CGVS 2, p. 7).

Ook betreffende uw eigen schoolloopbaan in de madrassa legt u opmerkelijke verklaringen af, die de nodige vraagtekens plaatsen achter uw bewering in Dabuzi enkel lessen in de madrassa te hebben gevolgd. Zo schat u uzelf 8 of 10 jaar toen u voor het eerst naar de madrassa werd gestuurd door uw vader, maar weet u vervolgens zelfs niet bij benadering aan te geven hoeveel jaar u nadien bent gegaan (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar de volgende stap, wanneer het eindstadium zou zijn bereikt in de madrassa waar u heen ging, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven. U benadrukt dat het inderdaad kon zijn dat, wanneer de boeken memoriseerd waren, men naar een andere madrassa werd gestuurd, maar verklaart daarbij even snel zich er eigenlijk niet van bewust te zijn (CGVS 2, p. 9). Ook weet u niet naar welke madrassa leerlingen gingen die de Koran verder wilden bestuderen (CGVS 2, p. 9). Indien u daadwerkelijk sinds uw kindertijd steeds naar de madrassa zou zijn gegaan, zoals u verklaarde bij de DVZ (verklaring DVZ, vraag 11), mag het verwondering heten dat u amper bijkomende informatie kunt geven hierover. Even merkwaardig is dat u er ook geen enkel idee van heeft wat uw vader van toekomstperspectief voor u vooropgesteld had. Zo diende uw oudere broer uw vader te helpen als bouwvakker (CGVS 2, p. 4), maar kunt u niet vertellen wat hij wou dat u zou doen in de toekomst om geld in het familiale laatje te brengen (CGVS 2, p. 9). Uw verklaring dat men in Afghanistan niet verder denkt dan twee of drie dagen en het leven er gewoon voorbij gaat, kan niet zomaar worden gevolgd. In een overlevingscultuur als die van Afghanistan mag worden verwacht dat men naar de toekomst kijkt om een familie te helpen onderhouden. Het is niet geloofwaardig dat u, een jongere die niet naar school ging, niets kan aanhalen wat zijn vader voor hem in gedachten had.

Ook over het reilen en zeilen van uw familie in Dabuzi legt u allermist aannemelijke verklaringen af. Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u dat uw gezin klaver en tomaten teelden op de familiegrond. De klaver gebruikten jullie voor de ene koe die jullie hadden (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u dat uw gezin die ene koe steeds op tijd slachtten om het vlees te kunnen gebruiken en nadien een nieuwe koe aankochten (CGVS 1, p. 8). Jullie kochten dan een koe (of kalf) aan bij dorpsgenoten. Tijdens uw tweede onderhoud stelt u de thuissituatie echter wat anders voor. U vertelt dan, in tegenstelling tot het eerste onderhoud, dat jullie thuis steeds dezelfde koe hebben gehad, die diende gedood te worden omdat ze ziek en oud was (CGVS 2, p. 12). Die ene koe had echter zo'n twee tot drie jaar geleden wel gekalverd, voor het eerst en het laatst. Die ene kalf voorziet uw gezin sindsdien van de nodige melk. U benadrukt dat jullie enkel een koe hielden in functie van yoghurt (CGVS 2, p. 12). Daarnaast kochten jullie wel tijdens het offerfeest soms een kalf, geit of schaap aan, verklaart u. Naast de vastgestelde inconsistentie kunnen

echter heel wat vragen worden gesteld met deze voorstelling van de feiten. Zo is het maar de vraag wat het nut is van het jarenlang houden van hetzelfde rund, jullie er duidelijk niet mee verder kweekten gezien ze maar één kalf heeft gekregen in haar leven, maar wel tijdens de festiviteiten soms een rund aankochten om te slachten. Financieel is het namelijk veel voordeliger zelf de runderen op te kweken die tijdens festiviteiten dan kunnen worden geslacht. Even frappant is dat jullie duidelijk niet kweekten met jullie rund om een duurzame melkproductie te verzekeren. U verklaart dat de koe die aanvankelijk zeer oud was geworden slechts eenmalig gekalverd had twee tot drie jaar terug (CGVS 2, p. 12). Aangezien u zich niet kan herinneren hoe lang deze reeds bij jullie thuis rondliep, omdat u nog zeer klein was, mag worden aangenomen dat deze koe toch wel meerdere jaren bij jullie thuis had rondgelopen nog voor ze drachtig was van jullie huidige koe. Nochtans toont objectieve informatie aan dat koeien hoogstens iets meer dan een jaar melk kunnen blijven geven alvorens opnieuw te moeten kalven opdat zij verder melk kunnen produceren. Dit proces kan enigszins worden verlengd, maar de productie vermindert sowieso met de tijd. Verwacht mag worden dat jullie thuis dan ook zouden kweken met jullie koe, om de productie op peil te houden, en zoals aangegeven om goedkoper in eigen vlees te voorzien. Idem bij de huidige koe. Dit is absolute basiskennis waardoor er opnieuw ernstige twijfels rijzen over uw beweerde levensomstandigheden in het rurale Logar. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat het kon zijn dat de oude koe voor ze bij jullie thuis kwam misschien had gekalverd, wat de jarenlange melkproductie nadien niet kan verklaren (CGVS 2, p. 13). De huidige koe zou dan weer geboorte gegeven hebben van een dood kalf, waarna haar melkproductie op gang kwam, verklaart u. Deze verklaringen kunnen echter de bovenstaande bedenkingen niet verklaren, zeker niet wat betreft jullie eerste rund.

Evenmin heeft u kennis van het overige landbouwgebeuren in uw dorp. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de landbouwers in uw dorp tarwe, mais, aardappelen, tomaten en klaver teelden (CGVS 1, p. 10). Van tarwe geeft u correct weer dat er twee types zijn, lente en winter tarwe, maar daar stopt uw kennis ook. Van mais zegt u foutief dat dit gewas in de maand sawr (april-mei) wordt gezaaid en in de maand sunbula (augustus-september) wordt geoogst, terwijl het in werkelijkheid in juni-juli wordt gezaaid en veel later, in oktober-november, wordt geoogst. Uw kennis over aardappelen is echter nog bedroevender. Gevraagd naar de wijze waarop aardappelen worden gecultiveerd moet u het antwoord in eerste instantie schuldig blijven om in tweede instantie te verklaren dat de landbouwers een soort zaad op de grond gooien (CGVS 2, p. 14). Vanzelfsprekend worden aardappelen niet via zaad geteeld. Volgens u worden de aardappelen dan gerooid in de zomer, terwijl deze in werkelijkheid pas vanaf september tot begin november worden geoogst. Van ajuinen, een gewas dat volgens u ook in uw regio werd gesteeld, weet u evenmin wanneer de belangrijkste landbouwmaanden zijn. Uw verklaring dat u thuis deze gewassen niet cultiveerde, kan uw foutieve en gebrekkige kennis niet vergoelijken. U verklaart zelf steeds gewoond te hebben in Dabuzi en enkel naar de madrassa te zijn gegaan. Van een jongere die tot zijn vertrek uit zijn thuisland op een heel rurale plaats heeft verbleven, mag dan ook worden verwacht dat die enige basiskennis heeft van de gewassen die volgens hem in zijn regio worden geteeld.

Ook over uw drie beste vrienden is het zeer opmerkelijk dat u amper informatie kunt geven over hun thuissituatie. U vermeldt drie jongeren tot uw beste vrienden te tellen, de broers S(...) en A(...) W(...) en B(...) (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk is dat u tijdens uw eerste onderhoud het raden hebt naar de professionele werkzaamheden van de vader van S(...) en A(...) W(...) (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat die gewoon wat rondging in het dorp en dat het hun oudere broer was die voor het gezinsinkomen zorgde (CGVS 2, p. 6). Die zou een winkel hebben gehad in het provinciecentrum, maar wat die daar verkocht, is u vreemd. Ook opmerkelijk is dat u hun vader enkel maar met de algemene naam 'aka', oudere man, kunt benoemen, terwijl u de benaming van B(...) zijn vader helemaal niet kunt zeggen. Van B(...) zijn vader denkt u in eerste instantie dat die eveneens in het provinciecentrum een winkel had, waar hij sapjes verkocht, om het in tweede instantie zeker te weten. Waar in het provinciecentrum hij exact sapjes zou hebben verkocht, is u eveneens vreemd. Het is frappant dat u amper iets kunt vertellen over de gezinssituatie van uw drie beste vrienden. Dit leidt er toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij het door u beweerde verblijf in Dabuzi, en de door u beweerde omstandigheden hoe u er zou hebben gewoond.

Tot slot komt uw kennis over de veiligheidssituatie in uw regio uiterst gestudeerd over. Zo is het frappant dat u weet te vertellen dat er vijf of zes jaar voor uw vertrek, toen u ongeveer elf tot twaalf jaar oud was, een aanslag in de moskee plaatsvond waarbij de gouverneur om het leven kwam (CGVS 2, p. 9). Een jaar later zou er een zelfmoordaanval met een vrachtwagen plaatsgevonden hebben op een Amerikaanse basis en ook zou een bekende talib, genaamd Q(...) B(...), gedood zijn door een luchtaanval (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 10). Van dit laatste incident kunt u echter geen tijdindicatie geven. Een aanval op een politiehoofdkwartier kan u evenmin schetsen in tijd of ten opzichte van de reeds door u aangehaalde incidenten. Daar stopt uw kennis van veiligheidsincidenten in uw regio echter. Nochtans zouden er in het

door u gekende Chowni een jaar voor uw vertrek twee burgers om het leven zijn gekomen op de weg door een berm bom. Verwacht mag worden dat zo een aanslag op gewone burgers, in een naburig dorp waar bovendien ook uw vader ging werken (CGVS 2, p. 4), snel de ronde zou hebben gedaan in de regio. Hiernaar nadrukkelijk gevraagd, doet dit bij u echter geen belletje rinkelen (CGVS 2, p. 10-11). Een jaar eerder zou er een aanslag op de door u aangehaalde Amerikaanse basis plaats hebben gevonden waarbij de taliban ondermeer een oliereservoir van die basis tot ontploffing hadden gebracht met een raketaanslag. Opnieuw hiernaar gepeild heeft u hier geen weet van (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 11). Verwacht mag worden dat u kennis zou hebben van deze meer recente incidenten die hebben plaatsgevonden in uw regio, in plaats van gebeurtenissen die zich voordeden toen u een veel jongere leeftijd had. Bovenstaande vaststelling leidt ertoe dat aangenomen mag worden dat u bepaalde zaken heeft ingestudeerd. Ook uw kennis over de taliban komt ingestudeerd over. Zo is het opmerkelijk dat u weliswaar enkele talibs bij naam kunt, maar daarnaast bij deze personen geen verdere informatie kunt verschaffen. Bijvoorbeeld doorgevraagd om te vertellen over Q(...) A(...) en Mullah N(...), moet u te kennen geven dat u behalve dat ze een talibanleider zijn, geen verdere informatie over hen hebt (CGVS 1, p. 9). Behalve Q(...) B(...) weet u dan weer geen andere talib die zou zijn gedood of gearresteerd (CGVS 2, p. 11-12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 15/01/2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS 2, p. 14). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS 2, p. 14). U gaf daarop nogmaals te kennen steeds in Dabuzi te hebben gewoond en alles wat er was verteld te hebben. U weerlegt hiermee allerm minst het ongeloofwaardige karakter van bovenstaande vaststellingen betreffende uw identiteit, familiaal profiel en directe herkomst. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw profiel, identiteit en beweerde verblijf in het afgelegen Dabuzi, gelegen in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebben u noch uw advocaat elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud d.d. 15/01/2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Hoewel het verzoekschrift van uw advocaat d.d. 05/05/2021 tegen de initiële weigeringsbeslissing van uw verzoek om internationale bescherming dateert van voor de machtsovername, lieten u of uw advocaat in de beroepsprocedure nadien na elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Ook na de beslissing van de RvV d.d. 16/09/2021 inzake de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS, lieten u of uw advocaat na elementen aan te brengen waaruit zou

kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en dat er gezien de conclusie dat u geen zicht wenst te bieden op uw persoonlijke situatie en profiel geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter staving van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw taskara, opgemaakt op 16/12/1395 (Afghaanse kalender, 06/03/2017), betreft dan weer een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document bevat bovendien geen direct zicht op uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden net voor uw vertrek naar België. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

"In deze zaak handelt uw Raad in volledige procesvoering.

Verzoeker is een Afghaanse burger kwam als minderjarige aan in België.

Onder invloed van mensen die hem aanspoorden zijn eigen verhaal te verbergen, werd verzoeker gedwongen te zeggen dat hij in Afghanistan is opgegroeid, wat niet waar is.

Hij groeide op in een vluchtelingenkamp in Pakistan.

Hij heeft nooit de nationaliteit van dat land gehad.

Hij legt het enige document in zijn bezit over dit onderwerp voor (stuk 2).

Verzoeker stelt dat hij gevaar loopt indien hij terugkeert naar Pakistan (waar zijn verblijfsrecht absoluut onzeker is, hetgeen ook blijkt uit de levensomstandigheden op de plaats waar hij met zijn gezin is opgegroeid (stuk 4), met name sinds de recente hoge spanningen tussen de Afghaanse en de Pakistaanse bevolking, met name na het incident met de cricketwedstrijd (<https://thewire.in/world/pakistan-afghanistan-cricket-xenophobia-refugee>).

Hij zou het risico lopen te worden bedreigd en vervolgd, wat ook het geval is als hij naar Afghanistan terugkeert.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een fotokopie van een identiteitsbewijs ('Afghan Citizen Card') als nieuw stavingstuk (stuk 2). In de uiteenzetting van het middel en de inventaris van de overtuigingsstukken wordt tevens verwezen naar documenten betreffende de situatie waarin verzoeker in Pakistan is opgegroeid (stuk 4), die evenwel niet worden gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 21 november 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende landeninformatie waarnaar nog niet werd verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2017, het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022. Tevens voegt de verwerende partij bij haar aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- stuk 1: zijn originele *taskara*;
- stuk 2: de omslag waarin zijn *taskara* toegezonden werd;
- stuk 3: een arbeidsovereenkomst;
- stuk 4: een loonfiche.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde profiel en plaatsen van eerder verblijf vóór zijn komst naar België, nu (i) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over het moment van zijn vertrek uit Dabuzi, (ii) hij zijn profiel van ongeschoolde die enkel naar de madrassa ging en anders thuis bleef niet aannemelijk maakt, (iii) hij betreffende zijn eigen schoolloopbaan in de madrassa opmerkelijke verklaringen aflegt, die de nodige vraagtekens plaatsen achter zijn bewering in Dabuzi enkel lessen in de madrassa te hebben gevolgd, (iv) hij ook over het reilen en zeilen van zijn familie in Dabuzi allerminst aannemelijke verklaringen aflegt, (v) hij evenmin kennis heeft van het overige landbouwgebeuren in zijn dorp, (vi) hij amper informatie kan geven over de thuissituatie van zijn drie beste vrienden, en (vii) zijn kennis over de veiligheidssituatie in zijn regio uiterst gestudeerd overkomt, omdat (B) uit wat voorafgaat blijkt dat hij zijn profiel, identiteit en beweerde verblijf in het afgelegen Dabuzi, gelegen in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan, omdat (C) hij noch zijn advocaat elementen hebben aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovernamen door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet kan gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (F) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, en omdat (G) verzoekers *taskara* een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die geen direct zicht biedt op zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden net voor zijn vertrek naar België en ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart initieel afkomstig te zijn uit het dorp Dabuzi, gelegen in het district Pul-i-Alam van de Afghaanse provincie Logar en daar vanaf zijn geboorte tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in maart 2019 te hebben gewoond. Volgens verzoekers initiële verklaringen diende hij zijn land en regio van herkomst te verlaten omwille van problemen met de taliban, die hem zouden hebben willen rekruteren.

Blijkens de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker zijn profiel, identiteit en beweerde verblijf in het dorp Dabuzi, gelegen in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die verzoeker er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vlucht uit Afghanistan.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij onder invloed van mensen die hem aanspoorden zijn eigen verhaal te verbergen gedwongen werd te zeggen dat hij in Afghanistan is opgegroeid, maar dat dit niet waar is. Hij geeft thans aan dat hij opgroeide in een vluchtelingenkamp in Pakistan, doch dat hij nooit de nationaliteit van dat land heeft gehad. Ter staving verwijst verzoeker naar het stuk 2 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker tot dusver voorhield geboren te zijn op 31 maart 2003, hij thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn geboortedatum 2 januari 2002 is.

Aldus geeft verzoeker te kennen dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, profiel, herkomst en verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België en dat bijgevolg ook zijn vluchtrelaas, dat zich in een door hem verzonnen context afspeelt, gelogen is.

Daargelaten de reden waarom verzoeker heeft nagelaten om eerder open kaart te spelen over zijn werkelijke identiteit, achtergrond en verblijfssituatie voor zijn komst naar België, dient te worden vastgesteld dat hij ter staving van zijn huidige bewering te zijn opgegroeid in een vluchtelingenkamp in Pakistan slechts een vage foto van een *Afghan Citizen Card* voegt (stuk 2). Op basis van dit enkele stuk kan aan verzoekers beweerde verblijf in Pakistan niet zonder meer geloof worden gehecht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt gevaar te lopen indien hij terugkeert naar Pakistan omwille van zijn preciaire verblijfsrecht en levensomstandigheden, ter staving waarvan hij overigens verwijst naar een stuk dat hij nalaat te voegen, merkt de Raad op dat verzoekers nood aan internationale bescherming hoe dan ook dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, zijnde Afghanistan. *In casu* wordt immers niet betwist dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Te dezen beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift ertoe te stellen dat hij het risico zou lopen te worden bedreigd en vervolgd als hij naar Afghanistan terugkeert.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aantal stukken neer die volgens hem wijzen op enerzijds zijn Afghaanse nationaliteit en anderzijds zijn "*integratie en verhoogd risico wegens (gepercipieerde) verwestering*". Het betreft een originele *taskara*, een omslag waarin deze toegezonden werd, een arbeidsovereenkomst en een loonfiche. Verzoeker merkt in zijn aanvullende nota tevens op dat hij goed Frans spreekt.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO

Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting*

of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de stukken neergelegd ter terechtzitting toont verzoeker aan dat hij sinds 1 oktober 2022, minstens gedurende de maand oktober 2022, tewerkgesteld is als kassabediende in een winkel in Seneffe, maar

uit deze korte periode van tewerkstelling kan op zich geen doorgedreven integratie in de Belgische samenleving blijken, noch blijkt hieruit dat verzoeker verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Met zijn loutere bewering goed Frans te spreken toont verzoeker dit evenmin aan, temeer gelet op de vaststelling dat hij zich tijdens de procedure bedient van een tolk Pasjtote.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game").

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

Indien geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering te zijn opgegroeid in een vluchtelingenkamp in Pakistan, dan zou dit mogelijks betekenen dat verzoeker nooit of slechts gedurende een korte periode in Afghanistan gewoond heeft en minstens een groot deel van zijn jonge leven en vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Dit zou een impact kunnen hebben op verzoekers mogelijkheid om 'het spel' te spelen bij terugkeer naar dit land. Dit geldt des te meer gelet op het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft, en het feit dat *in casu* op basis van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet kan worden uitgesloten dat verzoeker of zijn familie oorspronkelijk afkomstig zijn uit een ruraal, conservatief dorp in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar.

Daarenboven stelt de Raad vast dat in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt. In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 111).

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Zoals hoger reeds aangehaald, kan op basis van de bij het verzoekschrift gevoegde foto van een *Afghan Citizen Card* niet zonder meer geloof worden gehecht aan verzoekers bewering te zijn opgegroeid in een Pakistaans vluchtelingenkamp. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift ook niet toe of hij al dan niet zelf geboren is in het dorp Dabuzi, gelegen in het district Pul-i-Alam van de Afghaanse provincie Logar en daar gedurende zekere tijd, voor of na zijn voorgehouden verblijf in Pakistan, verbleven heeft en of hij familie heeft die zich daar op heden bevindt. De ter terechtzitting neergelegde stukken werpen hier evenmin enig licht op. De arbeidsovereenkomst en loonfiche betreffen verzoekers tewerkstelling in België. De originele *taskara* gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn (administratief dossier, stuk 4, Deel voor arrest, stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 9, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)), zodat bij het toekennen van de bewijswaarde hiervan enige voorzichtigheid geboden is. De enveloppes kunnen staven dat verzoeker documenten werden opgestuurd vanuit Pakistan en Afghanistan maar houden geen verband met zijn persoonlijke verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België.

De Raad acht nader onderzoek van verzoekers beweerd verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan en van zijn vroegere en actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT